

го нападна болестъ-та и той вѣкъ не може да истърпи, ами дигва стопаница-та си да види да му топли тухлы-тѣ. Само вторіять аза ся обади съ половина гласъ, чи на ветхо село новъ законъ не можаль да бжде.

„Суща-та истина казайте, господине,“ потвърди взаимноучителя даскаль Пръвчо, и събраніе-то ся растури.

Подиръ два мѣсяца новіять даскаль былъ испжденъ. защо-то грамматики-тѣ и исторіи-тѣ му были вредны за градать.

(Четено на 14 Юлій 1868 година, въ денятъ на актать, при раздаване-то награды-тѣ на ученицы-тѣ, отъ ученикать на V-тъ классъ Василя Христова).

Иг. Ив.

АНЕГДОТЫ.

Единъ Англичянинъ, кой-то живѣлъ нѣколко години въ Јонійскы-ты острова и научилъ Гръцкый языкъ, като приказвалъ единъ день съ единъ Атинеецъ, попыталъ го правилно ли говори гръцкы-ты. — Твърдѣ добръ, отговорилъ му Атинеецъ-тъ, само че имашь още малко английско-то произношеніе. — Много ти благодарѣж за този комплиментъ, отговорилъ му Англичянинъ-тъ: азъ желаяж, щото и кога-то говорѣж единъ страненъ языкъ, пакъ да мя познавать, че съмь Англичянинъ.

Единъ день чорбаджи Стойко, като сѣдѣлъ замысленъ въ стаж-тж си, зель да си испраздня чобука въ голѣмж-тж дръвенъ такычкж; той ударилъ нѣколко пѣти лулж-тж о такычкж-тж и извыкъль: „бурюрь!“ Сторило му ся че нѣкой чюка на врата-та, по новж-тж Европейскж модж, и послѣ ся договѣдилъ, че той чюка самъ съ лулж-тж си.

Всякому е познато колко бѣше раскошенъ французскый царь Лудовикъ XIV; той изживяваше народны-тѣ съкровища не само за неправедны боеве противъ съсѣды-ты си, нъ по-много съ незаконный си животъ въ безбройны-ты си палаты; народъ-тъ осиромашѣ отъ даньцы, кой-то